

Nr 367

Av herrar **Johansson** i Skärstad och **Lindberg**, *angående ungdomsvården.*

Ett samhälles värdefullaste tillgång är en skötsam och ansvars-kännande ungdom. Vi kan glädjas över att dessa kännetecken i stort sett gäller de unga i dag. Så har det dock icke blivit av sig självt utan tack vare en målmedveten fostran som hem, skola och kyrka genomfört efter tämligen enhetliga normer, vilkas huvudinnehåll varit präglad av kristen livssyn och människouppfattning.

Tyvärr har enhetligheten i norminnehållet delvis gått förlorat. Den gyllene regeln om hänsyn till medmänniskan i lika hög grad som till en själv har något skjutits åt sidan till förmån för självhävdelsens princip. Modeidéer om individens rätt att leva ut sig själv, även på andras bekostnad, har knäsatts av massmedia och av enskilda profitörer på mänsklig svaghet, nyfikenhet, sensationslystnad och barnslighet. Rätt har i stor utsträckning fått betydelsen av det som för tillfället passar eller lyster den enskilde. Det har skett ständiga angrepp först mot kristen tro, senare mot normer och spelregler för mänsklig samlevnad och detta utan att man haft något annat av värde och stabilitet att erbjuda.

Att under sådana förhållanden en försvagning av ungdomens ansvarsmedvetande börjar spåras är ingenting att förvåna sig över. Större förvåning är den omständigheten ägnad att väcka, att de allra flesta ungdomar trots normuppluckring och masspåverkan i ogynnsam riktning dock är ansvarsmedvetna och skötsamma. Med stor oro måste dock konstateras att ungdomsfylleriet och missbruket av narkotika ökar och förekommer allt oftare bland ungdomar i de lägre tonåren samt att sexuell lösaktighet blir mer vanlig särskilt i yngre åldrar med så obehagliga följder som ett ökat antal fall av könssjukdomar och havandeskap bland barn under 15 år.

Även antalet brott som begås av ungdom har kraftigt ökat de senaste åren. Inte minst de som frivilligt arbetar för att ge missanpassad ungdom möjlighet till rehabilitering och ett meningsfullt liv frågar sig varför nu påtalade avarter tilltar i det samhälle där fattigdomen nästan utrotats och där möjligheter till god utbildning är bättre än någonsin förut. Samma fråga ställer sig de som arbetar i den förebyggande vården i kristna och andra ideella ungdomsorganisatiner. Har manne avarterna med sekulariseringen att göra — de splittrade hemmen och de många som likvärdiga torgförda uppfattningarna om rätt och orätt? Mångas erfarenhet tyder på

Bihang till riksdagens protokoll 1968. 4 saml. Nr 367—373

att miljö som präglas av kristna livsnormer och personligt ansvar ger den bästa förebyggande vården och de bästa möjligheterna till återanpassning.

Frågan om orsakerna till ungdomars missanpassning har emellertid ägnats alltför ringa omsorg från samhällets sida och ändå gäller det så stora värden som enskilda människors lycka och vårt samhälles framtid.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en snar utredning i syfte att närmare klarlägga orsakerna till ungdomars missanpassning och i följd därav ge riktlinjer åt förebyggande och rehabiliterande åtgärder.

Stockholm den 24 januari 1968

Sven Johansson (cp)

i Skärstad

Arne Lindberg (cp)
